

Van vraag tot tekst

Raedts, Mariet & Masui, Chris (2007). *Van vraag tot tekst. Praktische leidraad voor literatuurverslagen*. Leuven/Voorburg: Acco.

Voor studenten uit het hoger onderwijs is het een oud zeer: het maken van een werkstuk op basis van (kritisch) geraadpleegde literatuur. Zo'n literatuurverslag is vaak beperkter dan het leveren van origineel wetenschappelijk denkwerk: het gaat vooral om het in kaart brengen en kritisch bespreken en/of vergelijken van bestaande studies binnen een onderzoeksgebied. Als zodanig kan een literatuurverslag deel uitmaken van een onderzoeksrapport of afstudeerscriptie. Maar hoe begin je in godsnaam aan zo'n klus? En hoe breng je ze tot een goed einde? *Van vraag tot tekst* vormt daar een praktisch antwoord op: de publicatie biedt studenten met een *writer's block* enig inzicht in het ontstaan van zulke verslagen. Om een en ander wat aanschouwelijker te maken, wordt er gewerkt met een concrete casus: de invloed van tv-geweld op jonge kinderen.

Er wordt een aanloop genomen met de structuurkenmerken van wetenschappelijke teksten en hoe je de lectuur van zulke teksten het best aanpakt. Die aanloop mist wellicht enige relevantie voor leerlingen met een sterke vooropleiding, aangezien die immers al heel wat inzicht in leesstrategieën hebben opgebouwd. Vervolgens wordt er aandacht besteed aan het opstellen van literatuurnota's of leesfiches die de geraadpleegde bronnen overzichtelijk samenvatten en als uitgangspunt voor het schrijfproces

zullen dienen. Voor het opstellen van die nota's kunnen studenten een beroep doen op diverse softwarepakketten die met handige keywords werken.

Als derde stap suggereren de auteurs om deze literatuurnota's in een boomstructuur te schematiseren die als blauwdruk voor de te schrijven tekst dient. Ze geven daartoe zelf een mooie aanzet door een fragment uit een 'slecht' literatuurverslag kritisch te analyseren en een aantal verbeteringen voor te stellen. Die ingrepen waren overigens wat mooier uit de verf gekomen in de vorm van markeringen of opmerkingen in de marge (al dan niet met pijltjes), in plaats van ze onder de tekst op te sommen.

Het laatste deel van het boekje gaat over het opstellen van bronverwijzingen en een referentielijst. Hier kiezen de auteurs resoluut (en wellicht terecht) voor het wijdverbreide APA-verwijssysteem van de American Psychological Association. Toch is het jammer dat er geen enkel ander verwijssysteem vermeld wordt (bv. dat van de Modern Language Association (MLA)) en dat er hier geen volledigheid is nagestreefd: er wordt bijvoorbeeld niet vermeld hoe je geluids- of beeld dragers als cd's of dvd's dient te beschrijven, evenmin als radio- of tv-programma's, of gesprekken met bevoorrechte getuigen waarvan in het laatste hoofdstuk sprake is.

Het werkje speelt onmiskenbaar in op een behoefte aan schrijftechnische richtlijnen voor studenten in opleiding. De tekst is vlot leesbaar (ondanks de droge lay-out) en verhelderend. Het groeiproces van de tekst wordt mooi geïllustreerd door de rode draad van de casestudie. Al bij al een handige uitgave, al blijft de student die echte schrijftips zoekt, bijvoorbeeld in verband met alineabouw, vloeiende formuleringen en levendige stijl, wel wat in de kou staan. Wie

met dat soort schrijfkwesties verveeld zit, raadplege *Schrijven met effect* van Mariët Hermans (Coutinho, 2006). En wie wil weten hoe het avontuur van het schrijven van een scriptie verloopt bij iemand die gebeten is door boeken en bibliotheken, leze het vermakelijke maar lichtjes gedateerde *Hoe schrijf ik een scriptie?* van Umberto Eco (Prometheus, 2006; oorspronkelijk jaar van uitgave 1977).

Bert Cruysweegs
bert.cruysweegs@kdg.be